
ZLO SKRYTÉ V NÁS
Tomáš Rychetský

Zlo skryté v nás

Tomáš Rychetský

Anotace

Sériový vrah, o kterém svět nemá ani tušení se dostává do kritické situace, dívka ukrývající děsivé tajemství, jehož podstata je černější než vesmírná prázdnota, dům zahalený temnotou, která pomalu ale jistě dopadá na nové majitele, detektiv, pátrající po vrahovi své dcery, o jehož existenci je přesvědčen pouze on sám.

Čtveřice dechberoucích příběhů vás vcucne a nepustí, dokud neprojdete strastiplnou cestou až na samotný konec.

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 21. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Tomáš Rychetský
Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-06-7 (epub)
ISBN 978-80-53005-07-4 (PDF)

Autor se vzdává svého honoráře na dobrou věc.
Vybral si následující nadaci.

Koupí knihy tak přispějete na útulek Dogpoint o.p.s.
v České republice. Pomůžete tak vybudovat nové útulky.

Více informací najdete v přiloženém QR kódu:

@utulek_dogpoint

Soumrak nad Hájnou

Anotace:

Policista, týraná manželka, pejskař, sériový vrah, propuštěný trestanec a muž lačnící po pomstě. Šest osob, šest různých příběhů. Co tedy mohou mít všichni společného? Jejich cesty se protnou v jeden jediný večer na jednom konkrétním místě. Na toto setkání nikdo z nich nezapomene až do konce svých dní, což pro některé může být dříve, než se nadějí.

Tuto povídku věnuji kamarádovi Standovi, bez jehož rady, učit se tvůrčímu psaní nejprve formou kratších příběhů, by patrně nikdy nebyla napsána.

NADSTRÁŽMISTR BARTOŠ

Dnes opravdu nemám svůj den. Noční směna se mi obvykle táhne a nevidím důvod, proč by tomu dnes mělo být jinak. Práce u státní policie není zas taková výhra, za kterou ji někteří lidé mají.

Čeká mě dvanáct hodin plných stereotypního papírování, pravidelných objížděk po městě, a když budeme mít štěstí, třeba i výjezdu k nějaké hospodské potyčce nebo podobné kravině.

Na druhou stranu jsem tady raději než doma. Se ženou se rozvádíme a má čtrnáctiletá dcera je na její straně. Budu se muset odstěhovat. Nechci, aby Anna musela volit mezi otcem a matkou. Naopak si přeji, aby se jí to co nejméně dotýkalo, rozvod proběhl klidně a oba jsme ji měli ve střídavé péči. Trávit čas se mnou, ale má dcera patrně chtít nebude. Ztotožňuje se totiž s názorem své matky, že ten špatný, co za všechno může, jsem já. Nejsem dokonalý táta, ale byl jsem to snad já, kdo si začal s tím o deset let mladším vocasem a podal žádost o rozvod?

Tvrdne mi triceps, když pomyslím na to, jak ten mlaďák lítá na své šestistovce s mou manželkou za prdelí. Zjistil jsem si o něm, že nejednou šeredně boural a na silnici je neskutečný hovado. Když je mé ženě milejší tenhle pitomec než já, ať si táhne svou cestou, ale jednou se dozvím, že s ním na té motorce seděla i moje Anička a pozná, co jsem zač.

Při těchto myšlenkách se mi začíná krev valit do hlavy a já usuzuji, že musím trochu ubrat páru. Rozhlížím se po naší služebně a snažím se na tohle všechno nemyslet. Hodiny ukazují pět minut po půl sedmé večer, načež si hluboce povzdechnu, protože mám odpracovaných teprve

pětatřicet minut. Martin, můj kolega a dobrý kamarád i v osobním životě, zrovna s kýmsi telefonuje. Z té části hovoru, kterému jsem teprve teď začal věnovat pozornost, si uvědomuji, že se mě nejspíš bude také týkat. Když hovor skončí, Martin pokládá sluchátko, poté se na mě otráveně podívá.

„U Stejskalů je zase rušno.“ Zvednu oči ke stropu a povzdechnu si. Manželé Stejskalovi jsou našimi, nyní již pravidelnými, klienty. Jde o pár ve středním věku, na první pohled velice milý, ve společnosti vypadají šťastně. Doma si však Stejskalová s manžílkem opravdu užívá. Tohle je její třetí telefonát o pomoc.

Poprvé jsme k nim domů, do nedaleké vesnice Hájná, jeli asi před dvěma měsíci, kdy nám volala, že je manžel opilý a agresivní. Když jsme tam ale dorazili, omluvila se, že obtěžovala, se slovy, že už se uklidnil a vše si v klidu vyříkali. O čtrnáct dní později zavolala znovu. Tentokrát ji údajně zbil a vyhrožoval smrtí. Nelhala. Stejskal nám zprvu odmítal otevřít poté, co tak učinil, začal vyhrožovat i nám, nikoliv smrtí, pouze tím, jak nám dá do držky, jestli okamžitě nevypadneme. Museli jsme ho tenkrát zpacifikovat a odvést na záchytku.

Stejskalovou jsme našli vyděšenou v ložnici, zamčenou z vnějšku, s několika modřinami po těle a pořádným monoklem pod levým okem. Na naši radu ještě toho večera podala na toho zmetka trestní oznámení pro omezování osobní svobody a ublížení na těle. O dva dny později však obvinění stáhla.

Manžel se jí patrně vrátil střízlivý s kytkou, hezky jí to udělal a slíbil, že už se nic podobného nebude opakovat. Takovýchto naivních paniček, které si dokola vtloukají do hlavy, že tentokrát se tohle stalo jistě naposledy a jejich

násilnický partner bude od teď svatost sama, je na světě, bohužel, spousta. Byla jen otázka času, než se za jejich dveřmi objevíme znovu.

„Tak jedem," říkám Martinovi, sbírám ze stolu klíče od auta a vstávám. Oblékám si bundu, protože je konec října a venku už je v tuto dobu poměrně chladno. Vycházíme ven ze stanice a nastupujeme do Octávky. Venku se stmívá, což znamená, že celé město brzy pohltí tma. Nastartuji a vyjíždím z parkoviště na silnici.

„Šlápni na to. Podle toho telefonátu to tam nevypadá dobře."

Hájná je od města vzdálená nanejvýš čtvrt hodiny jízdy, pokud dodržujete předpisy. O pár minut později se napojuji na cestu vedoucí asi osm kilometrů do této vesnice.

„Co myslíš? V jakém stavu ji najdeme tentokrát?" ptá se mě Martin, z jehož tónu v hlase usuzuji, že situaci nebere na lehkou váhu.

„Nechci si to ani představovat," odpovím a přidám na rychlosti, protože se mi právě vybavuje obraz Stejskalové celé zmlácené, plačící ve své ložnici na podlaze. „Jak zněla v telefonu? Byla situace vyhrocená jako posledně?"

„Jo. Mluvila i o pokusu o znásilnění." Po jeho slovech sešlapuji plyn na doraz.

Projíždím podél lesní oblasti, kterou znám moc dobře, stejně jako silnici, po které zrovna jedu.

Často jsme do toho lesa chodili s manželkou, tedy abych byl přesný, brzy s exmanželkou a Aničkou na procházky nebo na houby. Pokud chcete jít do Hájné pěšky nebo jet na kole, je příjemnější a výrazně kratší zvolit cestu právě přes tento les než po silnici, která tuto oblast spíše zdlouhavě objíždí. Jde se tudy rovně bez jakýchkoliv

výšlapů prakticky až do vesnice; až na poslední kilometr, kde stoupáte do prudšího kopce, za kterým kdysi býval kamenolom.

Tam nahoře je malá mýtina s hezkým výhledem na krajinu, kde jsme si ve finále s rodinkou dělali mnohokrát piknik. Poté už jen seběhnete z kopce dolů a za chvíli jste ve vesnici.

Jelikož tma ještě zcela nenastala, na ten kopec vidím až odsud. Brzy mi na něj zbydou jen sentimentální vzpomínky.

Jak dobře vím, zanedlouho dorazím na křižovatku u Hájné. Zde zahnu doprava a brzy budeme na místě. Doleva vede silnice jen asi tři sta metrů k opuštěné rozpadlé budově, která dříve sloužila jako pila. Tam cesta končí a dál už se dostanete jen po svých. Po dalším kilometru před sebou spatřím něco divného.

„Panebože, vidíš to?!“ řekne náhle Martin zvýšeným hlasem. O pár sekund později mi to dochází. Jen kousek vpravo od křižovatky vidím dva havarované automobily, jeden bokem v příkopě a druhý předkem. Bleskurychle přijíždím k místu nehody. Vyskakuji z auta, zatímco Martin oznamuje nehodu operačnímu středisku.

Nejprve spěchám k vozidlu vlevo, tedy k Felicii, ležící v příkopě bokem. Žádné prosby o pomoc nebo bolestné výkřiky. Přední sklo auta je pomlácené, ale vcelku. Zapínám baterku a posvítím na něj.

„Dva zranění, patrně v bezvědomí!“ křičím na Martina, jenž už stojí pár kroků za mnou. Zatímco on volá záchranku, já se snažím mluvit na dvě osoby ve voze, na které přes pomlácené sklo špatně vidím. Bez reakce. Dvěma kroky vylézám z příkopu zpět na silnici a otevírám dveře u řidiče.

Svítím baterkou na zraněné. Jde o muže, řidič přibližně kolem padesáti let, spolujezdce odhaduji na třicet. Jsou připoutaní na svých sedadlech, řidič však utržil ránu do hlavy, po které mu stéká poměrně dost krve. Martin mu přikládá ruku na krk, aby nahmatal tep.

„Zlomený vaz," říká a já mu plně věřím, protože býval v minulosti zdravotníkem. Ta hrůza, kterou cítím, je nepopsatelná. Totéž provádí i u druhého muže, u kterého na první pohled nevidím žádná zranění. Netrpělivě čekám na jeho verdikt.

„Žije," prohlašuje a já pociťuji ohromnou úlevu. „Je ale v bezvědomí. Budeme ho muset –" Náhle Martinova slova přerušuje zvuk, jako by někdo právě rozbil okno. Posvítím baterkou na druhý vůz v příkopu opodál. Vidím muže, jak otevírá dveře svého havarovaného automobilu, přičemž se rozsypalo rozbité sklo bočního okénka.

„Běž mu pomoci, já už si tu poradím." Dělám, co Martin říká, a mířím směrem k muži, který se omámený nárazem právě svalil ze svého sedadla na trávu. Klečí na kolenou a přerušovaně dýchá.

Napadá mě, že jsme dali přednost jednomu havarovanému vozu před druhým, aniž bychom alespoň zkontrolovali stav osoby v tom druhém.

Máme ale jen jedny ruce, omlouvám si takto naše jednání. Přicházím až k němu.

„Jste v pořádku?" Muž, hádám ve věku pětatřiceti až čtyřiceti let, nejprve ignoruje mou otázku, poté ke mně zvedá hlavu, ve tváři má vyděšený výraz, celý se třese a vypadá zmateně.

„Sanita je už na cestě, brzy vás ošetří," snažím se tato slova pronášet klidně, poté se k muži skláním a pokládám mu ruku na rameno. „Máte nějaká zranění?" Muž zavrtí

hlavou, hned nato přepadá z kolenou do polohy vsedě, přičemž ho přidržuji za paži.

„Myslím, že ne," dostávám odpověď na jednu ze svých otázek.

„Seďte klidně a snažte se moc nehýbat." Ohlížím se, jestli někde v dáli nezahlédnu přijíždějící sanitu.

„Co jsem to provedl?" promluví muž sám k sobě, poté opakuje tu samou větu ještě jednou. Při těchto slovech pokládá hlavu mezi kolena, která objímá rukama, jak to dělají lidé, když se trápí.

Přemýšlím o tom, jestli právě on zavinil nehodu, když vtom mou pozornost upoutává Martin, jak cosi povídá raněnému, který se očividně právě probral z bezvědomí.

Napínám uši a čekám, jestli uslyším i jiný hlas. A opravdu se tak děje, jenže je na tom něco podivného. Ten hlas nepatřil muži v havarovaném automobilu, ke kterému mluví můj kolega. A znovu. Jasně rozeznávám, že jde o ženský hlas, který ale nevychází odnikud z blízka. Jako by volala z dálky.

Vstávám a rozhlížím se po okolí. Všude je tma, vidím jen do vzdálenosti pár metrů od nehody, kterou osvětluje maják našeho policejního vozu.

„Haló, pomozte mi!" křičí, nedokážu však určit odkud. Když to „Haló" slyším znovu, zvedám baterku před sebe a svítím do míst, kde se rozprostírá louka, za kterou leží vesnice „Hájná".

„Tady!" ozve se odněkud z travnaté plochy přede mnou, když vtom onu osobu konečně zahlédnu. Namířím na ni světlo baterky, načež si ona zakryje rukou oči. Běží přímo ke mně, evidentně celá vyděšená.

„Co se děje?!“ ptám se ustaraně, celý nervózní z toho, co po mně asi může chtít v tuto hodinu uprostřed ničeho, zrovna teď, když asistuji u tak vážné nehody.

Zatímco ke mně neznámá žena dobíhá, kontroluji pohledem muže na zemi pod sebou, jenž stále opakuje stejnou větu: „Co jsem to provedl?“

„Pomozte mi, nevím, co mám dělat,“ prosí uplakaná žena, nyní již pár kroků ode mě. Jde o pohlednou blondýnku, ne starší než třicet let. Na sobě má jen bílou noční košili zašpiněnou od hlíny. Když se můj zrak upne k její tváři, okamžitě ji poznávám.

„Paní Stejskalová?“ pronesu nevěřícně. Celá udýchaná si mě prohlíží několik sekund, ale nic neříká. Měla by mě poznat, není to tak dlouho, co jsme spolu dlouze mluvili o jejím sadistickém manželovi. Jestli se známe, nebo ne, očividně přešla, protože teď začíná mluvit přímo k věci: „Vi-vi-viděla jsem mrtvolu!“ Zamračím se a z jejího pohledu se snažím vyčíst, jestli není opilá.

„Co, prosím?“

„O-opravdu, věřte mi! Viděla j-js-sem…“ Stejskalová propukne v hysterický pláč. Klepe se zimou, čemuž se nedivím, protože venku je asi šest stupňů a fouká studený vítr. Sundávám si bundu a pomáhám jí se do ní obléct.

„Martine, jak si na tom?“ volám na kolegu, abych se ujistil, jestli nepotřebuje s raněným pomoci.

„Bude v pořádku. Má ale patrně těžký otřes mozku,“ odpovídá s profesionálním klidem, já se opět otáčím, sanitu ale stále nevidím. Muž po mé pravici přestal mluvit, pro změnu trochu pozvedl hlavu a nyní se dívá před sebe, jako by se tam ve tmě odehrávalo něco zajímavého.

„Uklidněte se, paní Stejskalová, a pomalu mi řekněte, co se stalo.“

„V-viděla jsem m-mrtvého muže," odkašlává, slzy se jí řinou po tváři, poté dodává: „Ta-také jsem v-viděla toho d-druhého."

„Jakého druhého?" snažím se rozluštit její tvrzení.

„Toho vraha!" Znovu ten hysterický pláč. Mluví zmateně a těžko se mi tomu věří. Pokud říká pravdu, tato noc pro mě nebude stereotypní rutina, jak jsem prve předpokládal.

Když se nadechuji k nadcházející otázce, konečně někde za sebou zaslechnu maják.

Posvítím baterkou na muže, jenž ještě před malou chvílí pozoroval neviditelné divadlo před sebou. V momentě, kdy mu chci pomoci zvednout se na nohy, abych ho mohl doprovodit k přijíždějící sanitě, ve tváři Stejskalové zaznamenám šokovaný výraz.

„To je on!" vykřikne a ukáže prstem na muže vedle mě.

KAROLÍNA STEJSKALOVÁ

Už zase ten známý strach. Myslela jsem, že už ho nepocítím, ale je tady znovu. Ruce se mi třesou a srdce mi divoce buší v očekávání, co hrozného se bude dít. Znovu jsem dala na jeho sliby, že už se nic z toho vícekrát nebude opakovat. Já husa naivní! A ještě jsem mu chtěla uvařit dobrou večeři a otevřít si láhev vína s tím, že si uděláme hezký večer.

Namísto toho stojím jako opařená v naší kuchyni a nechávám si od něj líbit nadávky typu: „Co tam stojíš jako píča, raději udělej něco k jídlu, ty krávo nemožná!“

Obávám se toho, že zajde přesně tak daleko jako posledně. Pokud bude do sebe dál lít tu láhev whisky, opije se tolik, že mě pravděpodobně zase zmlátí. Někde ve svém nitru sbírám ždibec odvahy a jdu opatrně do ložnice, kam jsem si dala na noční stolek nabít mobil. Potřebuji ho u sebe, abych si popřípadě mohla zavolat o pomoc.

Bylo by mi neskutečně trapně, kdyby se tu znovu objevili ti dva hodní policisté a museli řešit tu samou situaci. Vím, co by si o mně mysleli. To je ale teď má nejmenší starost.

Když procházím obývákem, vidím ho, jak sedí zády ke mně na gauči a kouká na televizi. Nevšímá si mě, což mě trochu uklidňuje. Div, že ve vlastním domě nechodím po špičkách.

Přicházím do ložnice a odpojuji kabel od svého telefonu. Strkám si ho do kapsičky u noční košile a otáčím se.

Vtom se vyděsím natolik, že ustoupím krok zpět a narazím do nočního stolku za sebou.

„Říkal jsem ti, ať, kurva, něco uvaříš!“ křičí na mě můj ožralý manžel ve dveřích ložnice. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet. „Co chceš dělat, hm?! Chceš na mě zase zavolat fízly?!“

„Ne,“ zalžu, ale jsem si vědoma toho, že má slova nezní zrovna přesvědčivě.

„Drž hubu! Je mi jasný, že chceš vopíchat toho poldu, co tu byl posledně, ty kurvo!“ Dívá se na mě zuřivým pohledem. Cítím, že je to tady. Znovu mě zbije. Jsem v pasti a nemám kam utéct. Slzy mi v zoufalství vytrysknou z očí.

„Co řveš, do prdele?! Já ti ukážu, abys měla proč řvát!“ s těmito slovy zamíří ke mně, načež mi uštědří facku, až spadnu břichem na postel. Pevně mě chytá za vlasy a loktem mi tlačí do zad, abych se nemohla hýbat. Zkouším se bránit, ale nemám šanci. Je příliš silný a můj odpor jen přitvrzuje v jeho sevření.

„Vošukám tě tak, jak by tě ten tvůj fízl nikdy nevošukal, ty děvko!“ říká a tlačí mě do zad ještě intenzivněji. Po těchto slovech vyhrnuje spodek mé noční košile a kalhotky mi stahuje ke kolenům. Neschopná se pohnout si uvědomuji, co bude následovat. Křičím o pomoc, je mi ale jasné, že mě nikdo neuslyší. Hned poté přichází zvuk, který nemohu chápat jinak, než že si ten hajzl rozepíná poklopec u kalhot. V žádném případě nehodlám být jedna z těch znásilněných žen, které v důsledku toho docházejí léta ke cvokaři.

O pár vteřin později cítím jeho tvrdý úd mezi svými stehny. Vtom okamžiku se ve mně probouzí síla, o které jsem do této chvíle netušila, že ji v sobě mám. Jak se ten parchant předklání a připravuje se k zásunu, škubnu

hlavou prudce vzad a udeřím ho do nosu takovou silou, jakou jsem jen schopná ze sebe vydat.

S bolestným výkřikem se potácí a padá zády na podlahu. Vyskakuji z postele a utíkám pryč z ložnice.

„Ty děvko!“ ozývá se za mnou, když se zamykám v koupelně. Vytáčím „158“ a oznamuji situaci policistům. Ti mi přislibují brzký příjezd a radí mi, abych zůstala zavřená tam, kde jsem, než dorazí. Když hovor skončí, zjišťuji čas v pravém horním rohu displeje. Je osmnáct třicet šest a z předchozí zkušenosti vím, že tak do patnácti minut přijedou. Sedám si na vanu a čekám, co se bude dít dál. Škubnu sebou, když ten násilník začne bušit do dveří koupelny a lomcovat divoce klikou.

„Otevři po dobrém, nebo ty dveře vyrazím!“ Nereaguji, jen se zvedám a začínám přemisťovat před dveře všechny věci, které můžu. Moc jich tu ale není. Krom malé skříňky s parfémy a mycími prostředky nevidím nic těžšího, čím bych mohla dveře zatarasit. Přesouvám i prádelní koš, což mi určitě moc nepomůže.

Slyším jednu ránu za druhou, jak se manžel snaží splnit svou výhrůžku. Sedám si na skříňku před dveřmi, abych přispěla i vahou svého těla, páču a počítám vteřiny. Najednou je ticho. Jako by někam odešel. Zhruba po minutě mě napadá, že toho běsnění třeba nechá. Omyl, teď slyším kroky, jak se vrací.

Sedím na skříni a čekám. Mám špatné tušení, jehož správnost se mi potvrzuje o pár vteřin později, kdy se ve dveřích těsně vedle mé hlavy objevuje čepel sekery. Děsím se tak, až se skoro počůrám a uskakuji od dveří. Ten hajzl ale umí překvapit.

„Za chvíli budeme zase spolu, lásko!“ křičí ironicky, načež přichází další rána a čepel se ve dřevě objevuje

podruhé. Rychle si uvědomuji, že ho ty dveře nezastaví. Stejně ale sleduji ještě dvě rány, než začínám jednat. Teď se mi jako jediná možnost mé záchrany jeví v tom, co mě napadlo před chvílí. Buď tohle, nebo si s manžílkem promluvit pěkně „face to face“, což by byla patrně sebevražda.

Dlouho se nerozhoduji, otevírám jedinou únikovou cestu – malé větrací okénko koupelny. Snad se mi podaří se jím protáhnout. Stoupám si na kraj vany a prostrkávám jím nejprve ruce, potom hlavu. Chytám se dlaněmi hrany zdi zvenčí a snažím se přitáhnout. Za svou štíhlost jsem sama sobě vděčná mnohem víc než kdy předtím. Když se mi daří tím malým otvorem protlačit svou pánev, vykřiknu, protože mé tělo letí ven z okna jako při defenestraci. Nepadám z velké výšky, ale i tak si narážím pravou ruku ve snaze zabránit při pádu úderu do hlavy.

„Ty čubko, tak ty takhle?!“ ozve se zevnitř a mně je jasné, že už ví o mém útěku. Ztěžka se zvedám. Musím zmizet, ale kudy? Nalevo je zeď našeho domu, napravo plot sousedů, který nepřelezu. Mohu se vydat jedině vpřed, nebo vzad, netuším ale, zpoza kterého rohu na mě manžel vyskočí.

Když se logicky zamyslím, blíže by to měl, kdyby vyšel zadním vchodem, což znamená, že by se měl ukázat za mnou. Běžím tedy kupředu. Zpomaluji na konci zdi a opatrně nakukuji za roh. Vyděšená k smrti čekám, že mě najednou udeří sekera, v lepším případě pěst, do hlavy. K mému překvapení ale vidím jen prázdný dvorek.

„HA!“ ozve se najednou kus za mými zády. Trhnu sebou, ohlédnu se a vidím, jak běží přímo ke mně se sekerou v ruce. Utíkám přes dvůr k naší brance a odemykám ji klíčem, jenž zůstal v zámku. Stíhám ji

i zamknout zvenčí a klíč zahodit do trávy opodál, to ho ale dlouho nezdrží.

Pokračuji po cestě doprava k sousedovic domu. Zkouším otevřít jejich branku, je však zamčená. Snažím se na ně tedy dozvonit, vtom ale vidím, jak ten bastard právě přeskakuje náš plot, jen pár metrů ode mě. Nikdo neotvírá. Jejich auto před domem nestojí, takže určitě nejsou doma.

Bydlíme na kraji vesnice a tohle je poslední dům, kde by mi někdo mohl pomoci. Cestu k dalším sousedům mi nyní manžel odřízl. Druhým směrem vede jen cesta přes louku ke kopci, za kterým není nic jiného než les, kterým vede cesta do města, a kde určitě nepotkám ani živáčka. Navíc už se stmívá a za chvíli bude úplná tma. Do města je tudy cesta nejkratší, i tak mě čeká několik kilometrů a tak dlouho běžet nevydržím. Dohoní mě a pak mi provede něco strašného. Nic jiného mi ale nezbývá, takže se otáčím a utíkám, co mi nohy stačí.

Dříve takový nebyl. Naopak, byl laskavý, okouzlující a šaramantní. Ihned jsem se do něj bláznivě zamilovala a už po sedmi měsících chození mě požádal o ruku. Pamatuji si dokonale, jak jsem tenkrát brečela a láskyplně pronesla své „ano“. Osudová chyba. Asi půl roku po svatbě začal pít a přiznal mi, že je vyléčený alkoholik.

Chtěla jsem všechno s ním společně překonat, ale opil se vždy, když jsem nebyla na blízku. Nejdříve tajně, jen trochu, abych nic nepoznala. Ale i při malém množství byl agresivní, takže mi to bylo jasné. Oči ho také prozrazovaly. Pak se vše špatné už jen stupňovalo. Začal mi nadávat, vyhrožovat, bít mě. Netrvalo dlouho, než jsme se dostali až do této fáze. Když ho vidím teď, jak se za mnou žene

tady na té louce, vím, že je úplně někdo jiný, než za koho jsem ho měla.

Jsem celá udýchaná a cítím, že začínám polevovat. V té slabé košili se cítím jako nahá. Je mi hrozná zima a svaly mi tuhnou. Netrvá to dlouho. Na půl cesty ke kopci mě dohání. Skáče po mně a povaluje mě na zem.

„Mám tě, ty mrcho! Tak ty mi budeš zdrhat?!“ Peru se s ním, ale opět má navrch. Klečí mi nohami na zádech a jednou rukou drží obě mé zápěstí. Tou druhou mě začíná mlátit neskutečně silně přes zadek. Ohromný výprask. Křičím bolestí.

„Seš moje, kurva, je ti to jasný?!“ řve a jeho ruka mě nepřestává bít. Jsem naprosto bezmocná. Cítím, že brzy bolestí omdlím. Náhle se ale odněkud ozývá zvláštní rána rozléhající se po širokém okolí. Netuším, odkud ten zvuk přišel, dal mi však jistou naději, protože odvedl pozornost tyrana, který mě přestal bít a nyní se dívá směrem ke kopci. Už mě nesvírá tak pevně. Nastala příležitost. Stejně jako před chvílí v našem domě, i nyní mu nečekaně uštědřuji ránu do hlavy, tentokrát ale svou patou přímo pod jeho bradu. Kácí se k zemi a s opakujícími se nadávkami, se drží na místě, kam jsem ho zasáhla. Plazím se vpřed směrem od něj. Když se ohlížím, ke své smůle zjišťuji, že vstává na nohy. Nemohu mu dát šanci dokončit, co začal.

Vidím v trávě sekeru, kterou předtím odložil. Beru ji do rukou a snažím se také postavit. V momentě, kdy je kousek ode mě a znovu po mně natahuje ty své odporné pracky, dostává další ránu do hlavy násadou od sekery. Opět jde k zemi, tentokrát už ale nevstává. Oddechuji a pozoruji ho. Leží v trávě a nehýbá se. Jsem vyděšená a nevím, co mám dělat. Strašně se bojím, že zase vstane ve snaze ublížit mi. Zvedám sekeru nad hlavu a přemýšlím, jestli ho mám pro

jistotu zabít. Vtom si uvědomuji, že nejsem zcela při smyslech. *Přece nejsem vrah!* Sekeru upustím na zem. Padám na kolena a propukám v pláč.

O chvíli později bezvládné tělo přede mnou procitá a hluboce se nadechuje. Přichází opět k sobě, což mě nutí se znovu postavit a utíkat od něj pryč. Nepřemýšlím nad tím, kam běžím, vím jen, že chci být od něj co nejdál.

Nedaleko od cesty vedoucí nahoru na kopec šlapu bosou nohou na ostrý kámen, ztrácím rovnováhu a klesám do vysoké trávy. Chci se dát znovu do běhu, ale právě v té chvíli zaslechnu kroky. Nikoliv však zamnou. Když se ohlížím, manžela nevidím. Přichází z lesa přede mnou.

Krčím se a pár sekund poté sleduji muže, jak po cestě z lesa vybíhá na louku, jako by ho honilo stádo divokých prasat. Na chvíli se zastaví a znejistí. Stojí jen několik metrů ode mě. Stále není taková tma, abych mu na ten kousek neviděla do tváře, on o mně však nemá tušení. Neznám ho, z vesnice určitě není. Přemýšlím, jestli se mám ukázat, jeho podivný výraz mě však varuje, abych to nedělala. *Třeba by mi mohl pomoci.* Během rozhodování v jeho ruce zahlédnu zbraň. Potichu si lehám na břicho a nutím se téměř nedýchat.

Opět propadám zoufalství. Hrozba je nyní na obou stranách. Mohu jen ležet a doufat, že mi jeden z nich uvolní cestu. Dochází mi, jaký zvuk mě vlastně před manželem zachránil. Výstřel! A určitě střílel tento muž z té pistole, kterou drží. Ulevuje se mi, když se neznámý dává znovu do běhu podél lesa směrem ke staré pile. Zvedám hlavu, až když mi úplně mizí z očí.

„Ty kurvo, kde seš?!“ křičí můj manžel z místa, kde se již zcela probral z bezvědomí. Dívám se na něj a modlím se, aby mě v té trávě nezahlédl. Rozhlíží se do všech